

Духът на пророчеството: Среднощният вик

Двете плочи на Авакум

Jeff Pippenger

2012-10-13

Дума на разяснение

Неотдавна започнахме да подготвяме преписа на „Двете таблици на Авакум“, за да бъде преведен на различните езици, представени на нашия уебсайт. Задачата да се преобразува едно устно изложение в писмено изложение е далеч по-сложна, отколкото би могло да се разбере, ако човек не е запознат с всички препятствия, които трябва да бъдат преодолявани, за да се превърне едно устно изложение в писмено, наред с неизбежните трудности по окончателното превеждане на материала на различните езици на уебсайта. Току-що започнахме литературната редакция на първото от деветдесет и петте изложения и аз открих още едно препятствие, което също трябва да преодолеем. То се отнася до прогресивното развитие на тази вест от 1989 година до настоящата ни история.

В представянията отпреди около петнадесет години имаше истини, които бяха в своя младенчески стадий на разбиране. Първата от тези истини, която трябва да изясня, е пристигането на втория ангел в милеритската история. Тогава разбирах, че вторият ангел е дошъл, когато протестантските църкви започнаха да затварят вратите си за представянето от Милър на вестта на първия ангел, във връзка с приключването на 1843 година. Уилям Милър работеше въз основа на изчисление на времето, което според него установяваше, че 1843 година започва на 22 март 1843 г. и завършва на 22 март 1844 г. Той смяташе, че трите пророчества, които впоследствие бяха поставени върху двете свещени карти, ще приключат в 1843 година, и вярваше, че тази година завършва на 22 март 1844 г. Той грешеше в две отношения.

Трите пророчества за 1335-те дни от Даниил дванадесета глава, 2520-те години на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава и 2300-те дни от Даниил осма глава бяха разбрани от Милър като завършващи през март 1844 година. След това Господ насочи Самюъл Сноу да разбере не само че пророчествата завършваха не през 1843, а през 1844 година. Сноу приложи караимското летоброене, което не беше начинът на изчисляване на времето, който Милър бе използвал. Милър бе използвал равинското/основаното на равноденствието летоброене, което определяше годината от пролет до пролет.

Когато представяхме Двете таблици на Авакум, ние не бяхме разбрали тази историческа действителност и използвахме опита на Милър, за да отбележим 22 март 1844 г. като идването на втория ангел и началото на времето на забавянето. Разбирах — и все още разбирам — че идването на този ангел съответстваше на момента, когато протестантите отхвърлиха вестта на Милър за първия ангел, и следният пасаж беше моята отправна точка.

„През юни 1842 г. г-н Милър изнесе своя втори цикъл от лекции в църквата на улица „Каско“ в Портланд. Аз чувствах за голяма привилегия да присъствам на тези лекции; защото бях изпаднала в обезсърчение и не се чувствах подготвена да посрещна своя Спасител. Този втори цикъл предизвика много по-голямо вълнение в града, отколкото първият. С малки изключения различните деноминации затвориха вратите на своите църкви за г-н Милър. Много проповеди от различни амвони се стремяха да изобличат предполагаемите фанатични заблуди на лектора; но множества от загрижени слушатели посещаваха събранията му и мнозина не можеха да влязат в сградата. Събранията бяха необичайно тихи и внимателни.“ *Life Sketches*, 27.

Разбрах, че затварянето на вратите за вестта на Милър бележеше началото на отхвърлянето на първия ангел, и в съгласие с разбирането на Милър за равинисткото/основано на равноденствието изчисляване на времето приех, че 22 март 1844 г. бележи завършека на 1843 година. Представянето на Милър в Портланд през юни 1842 г. всъщност е ориентир, който обозначава едно прогресивно отхвърляне, завършило в крайна сметка на 18 април 1844 г., но по времето на тези представяния ние още не бяхме разпознали приложението на караимското изчисляване на времето от Самюъл Сноу.

В първото изложение, което започнахме да редактираме, започнах да виждам, че записаното по онова време изглежда противоречи на това, което сега преподаваме. И да, и не. Това е просто акцент върху постепенното настъпване на втория ангел, а също и илюстрация на постепенното разпечатване на тази вест, както беше и в милеритската история. Тази пояснителна бележка следва да послужи на онези, които са се препънали в нашето определяне на 19 април 1844 г. като първото милеритско разочарование и в това, което е било преподавано в миналото.

„Първата и втората вест бяха дадени през 1843 и 1844 година, а сега сме под прогласяването на третата; но и трите вести все още трябва да бъдат прогласявани. Също тъй съществено е сега, както и всякога преди, те да бъдат повтаряни на онези, които търсят истината. С перо и глас трябва да разнасяме прогласяването, като показваме тяхната последователност и приложението на пророчествата, които ни довеждат до вестта на третия ангел. Не може да има трета без първата и втората. Тези вести трябва да предадем на света чрез публикации, чрез беседи, като показваме в хода на пророческата история нещата, които са били, и нещата, които ще бъдат.“ *Selected Messages*, book 2, 104.

Двете плочи на Авакум 1 от 95

Въведение към двете таблици на Авакум и среднощния вик

В тази поредица ще разглеждаме двете таблици на Авакум — диаграмите от 1843 и 1850 година — в продължителен период от време. Ще започнем, като поставим на мястото му Среднощния вик. Както беше споменато, голяма част от първоначалните изложения ще бъдат преговор за онези, които са запознати с тази вест, но тъй като подготвяме поредица, която може да бъде изучавана от хора, за които тази вест е нова, трябва да изложим пред тях

някои основни идеи. Ще започнем със Среднощния вик, като се съсредоточим върху един аспект, открит в първото видение на Елън Уайт. Нека прочетем първия параграф от *Christian Experience and Teachings*, page 57.

Не след дълго след изтичането на времето през 1844 година ми бе дадено първото открито видение. Посещавах госпожа Хейнс в Портланд, щата Мейн, скъпа сестра в Христос, чието сърце бе свързано с моето. Пет от нас, все жени, коленичихме тихо пред семейния олтар. Докато се молехме, Божията сила слезе върху мен както никога преди.

Тези пет жени, чиито сърца бяха свързани със сестра Уайт, не се противопоставяха на никакво проявление на Божията сила. Забележително е, че всички те бяха жени, представляващи църквата, и бяха пет, което може да се разглежда като петте мъдри девици. Това е просто едно наблюдение.

„Струваше ми се, че съм обкръжена от светлина и че се издигам все по-високо и по-високо от земята. Обърнах се, за да потърся адвентните хора в света, но не можах да ги намеря, когато един глас ми каза: „Погледни отново и погледни малко по-нагоре.“ Тогава вдигнах очи и видях прав и тесен път, издигнат високо над света. По този път адвентните хора пътуваха към града, който се намиреше в по-далечния край на пътя. Зад тях, при началото на пътя, беше поставена ярка светлина, за която един ангел ми каза, че е Среднощният вик. Тази светлина сияеше по целия път и осветяваше нозете им, за да не се спъват. Ако държаха очите си вперени в Исус, Който беше точно пред тях и ги водеше към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът е твърде далеч и че са очаквали да са влезли в него по-рано. Тогава Исус ги насърчаваше, като вдигаше Своята славна десница, и от ръката Му излизаше светлина, която се разливаше над адвентната група, и те извикваха: „Алилуя!“ Други необмислено отрекоха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е водил дотам. Светлината зад тях угасна, оставяйки нозете им в пълен мрак, и те се спънаха, изгубиха от поглед целта и Исус, и паднаха от пътя долу в тъмния и нечестив свят.“

Уилям Милър и среднощният вик

В това първо изложение, след като установим няколко пункта, ще разгледаме конференцията на адвентистите в Лоу Хамптън през декември 1844 г. На тази конференция се събраха някои милеристи и Уилям Милър отхвърли разбирането за Среднощния вик. Логиката тук е, че това видение, макар и за всички нас, беше особено за Уилям Милър.

През същия този месец Уилям Милър отхвърли светлината зад тях — Среднощният вик, — което щеше да го накара да падне от пътеката към нечестивия свят долу. Ще разгледаме последиците от това. Историческите доказателства показват, че всички милеристи са вярвали, че изпълняват притчата за десетте девици; това беше общоизвестно сред тях. Ще покажем, че Уилям Милър е имал разбиране какво представлява Среднощният вик. Милър вярваше, че Среднощният вик е вестта за съдния час от Даниил 8:14 и Откровение 14:6–9. Той вярваше, че вестта, която започна да прогласява в началото на 30-те години на XIX век, е Среднощният вик: „Ето, младоженецът иде“, и че Исус идваше към света като

младоженец.

През по-голямата част от милеритската история те вярваха, че изпълняват притчата за десетте девиси, но смятаха, че Среднощният вик описва вестта, която са прогласявали. Обаче към лятото на 1844 г. се появи ново и правилно разбиране: че Среднощният вик беше движението на Седмия месец, при което се очакваше Исус да дойде на десетия ден от седмия месец. Това беше истинският Среднощен вик. Когато Милър отхвърли истинския Среднощен вик през декември 1844 г., той отхвърляше историята на лятото на 1844 г. и се връщаше към по-ранната си позиция, че това е било просто общата вест от 1830-те години. Разбирането на динамиката на Среднощния вик е от решаващо значение. Ако не разбирате 2520 така, както го разбираха милеритите, не можете да разберете Среднощния вик. Ако не можете да разберете Среднощния вик така, както го разбираха милеритите, падате от пътеката към нечестивия свят долу.

В това представяне ще започнем с някои истини от схемата, които днес адвентизмът открито отхвърля. Библейският изследователски институт на Църквата на адвентистите от седмия ден и повечето адвентни богослови отхвърлят 2520-те. Ще разгледаме това библейски, докато напредваме, но най-напред ще покажем, че Елън Уайт напълно подкрепя 2520-те. Институтът и повечето богослови също отхвърлят разбирането на пионерите за Всекидневната. Ще покажем, че отхвърлянето на пионерското разбиране, че Всекидневната е езичество, представлява отхвърляне на Духа на пророчеството. Институтът също така публично отхвърля пионерското разбиране за тръбите — Петата и Шестата тръба. Ще започнем, като покажем, че отхвърлянето на пионерското разбиране за тръбите представлява отхвърляне на Духа на пророчеството.

Днес повечето адвентисти, в най-добрия случай, имат неясна представа за 1290-те и 1335-те дни. Без пионерското разбиране за 1335-те дни няма библейско основание да се отъждестви времето на забавянето, започнало на 22 март 1844 г. Без разбирането за времето на забавянето не може да се схване динамиката на Среднощния вик. Без разбирането на Среднощния вик човек отпада от пътеката към нечестивия свят долу. Ние ще покажем тези истини на схемата чрез ясното потвърждение на Духа на пророчеството, а след това ще ги разгледаме подробно от Божието Слово. Но първо трябва да видим какво обкръжаваше историята на милеритите и какво породило Среднощния вик.

Милеритската история и идването на първия ангел

Започваме с Урия Смит от *Thoughts on Daniel and Revelation*, стр. 521, за да покажем милеритската история и да разгледаме 1798 година. Урия Смит пише: „Хронологията на събитията от Revelation 10 се установява допълнително от факта, че този ангел е тъждествен с първия ангел от Revelation 14.“ В Revelation 10 един могъщ ангел слиза от небето с малка книга, отворена в ръката му. Елън Уайт ни уведомява, че този могъщ ангел е Исус Христос, а малката книга е книгата на Даниил. Към края на десета глава на Йоан е казано да изяде малката книга, която ще бъде сладка в устата му и горчива в стомаха му. Йоан представя милеритската история, в която вестта на Даниил е сладка, но води до горчиво

разочарование. Могъщият ангел от Revelation 10, според пионерите, е първият ангел от Revelation 14 — те са един и същ ангел.

Често не отделяме много време, за да бъдем конкретни относно тези ангели в Откровение, но би трябвало. Могъщият ангел в Откровение 10 е също и ангелът, за когото Уилям Милър вярваше, че изпълнява Среднощния вик, като осъществява делото на първия ангел от Откровение 14: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът на Неговия съд.“ Часът на Неговия съд се отнася до Даниил 8:14. Тези ангели посочват различни аспекти на извършеното дело.

Връщайки се към Урия Смит: „Хронологията на събитията от Откровение 10 се установява още по-нататък от факта, че този ангел е тъждествен с първия ангел от Откровение 14.“ Той обяснява какво ги свързва: и двамата имат специална вест за прогласяване, и двамата изричат своето прогласяване със силен глас, и двамата употребяват сходен език по отношение на Твореца, и двамата прогласяват време — единият се заклева, че време вече няма да има, а другият възвестява, че е дошъл часът на Божия съд. Вестта на Откровение 14:6 се намира от тази страна на началото на времето на края.

Урия Смит заявява, че времето на края е 1798 година, и че вестта от Откровение 14 идва след това. Той пише: „Но вестта от Откровение 14:6 е разположена от тази страна на началото на времето на края. Тя е прогласяване, че часът на Божия съд е настъпил, и следователно трябва да има своето приложение в последното поколение. Павел не проповядваше, че часът на съда е настъпил. Лутер и неговите сътрудници не го проповядваха. Павел разискваше за един съд, който предстои, неопределено бъдещ, а Лутер го поставяше най-малко на триста години след своето време. Освен това Павел предупреждава църквата против всяко такова проповядване, че часът на Божия съд е настъпил, преди да настъпи определено време.“ В 2 Солунци 2:1-3 Павел казва, че Христовият ден не е близо, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха. Павел въвежда човека на греха, малкия рог, папството, и обгръща с предупреждение целия период на неговото върховенство, който продължи 1260 години и завърши през 1798 година.

През 1798 г. ограничението срещу прогласяването, че денят Христов е наближил, престана. Започна времето на края и печатът бе снет от малката книжка. Оттогава ангелът от Откровение 14 е излязъл. Урия Смит казва: „Ако желаете да го видите, от 1798 г. насам вестта на първия ангел е излязла. През 1798 г. първият ангел от Откровение 14 се явява в историята“ — това е разбирането на пионерите. „Оттогава ангелът от Откровение 14 е прогласявал, че е дошъл часът на Божия съд, а ангелът от десета глава е застанал върху морето и земята, заклевайки се, че време вече не ще има. Тяхната тъждественост е несъмнена. Всички доводи, които установяват единия, са валидни и за другия. Настоящото поколение е свидетел на изпълнението на тези две пророчества. В проповядването на пришествието, особено от 1840 до 1844 г., започна тяхното пълно и обстоятелствено изпълнение.“

Смит отбелязва 1840 и 1844 г. във връзка с пристигането на първия ангел от Откровение 14 през 1798 г., но също така отбелязва и първия ангел през 1840 г., когато вестта е овластена. В проповядването на пришествието, особено от 1840 до 1844 г., започва тяхното пълно изпълнение. Положението на ангела с единия крак върху морето и с другия върху сушата означава широкия обхват на неговото прогласяване. Вестта щеше да прекоси океана и да се разпростре до различни народи, и възвестяването на пришествието действително достигна до всяка мисионска станция по света. От 1840 г. първоангелската вест, според Елън Уайт, бе занесена до всяка мисионска станция в света. Това бе осъществено, когато принципът ден-година в библейското пророчество бе потвърден с разпадането на Османската империя. Тук не разглеждаме подробностите, а подготвяме почвата за милеритската история и динамиката на Среднощния век.

Ключови исторически събития: 1833 и падането на звездите

През 1833 г. се случи падането на звездите. Елън Уайт отбелязва в „Великата борба“, стр. 333: „През 1833 г., две години след като Милър започна публично да представя доказателствата за близкото Христово пришествие, се яви последният от знаците, които Спасителят бе обещал като белези на Своето второ пришествие. Исус каза: „Звездите ще паднат от небето.“ Матей 24:29. А Йоан в Откровението заяви, когато съзерцаваше във видение сцените, които трябваше да предшестват Божия ден: „Небесните звезди паднаха на земята, както смоковница хвърля неузрелите си смокини, когато бъде разтърсена от силен вятър.“ Откровение 6:13. Това пророчество получи поразително и внушително изпълнение в големия метеорен дъжд на 13 ноември 1833 г.“

Свидетелството на Уилям Милър разказва:

„В събота след закуска — през лятото на 1833 година — седнах на бюрото си да изследвам един въпрос; и когато станах, за да изляза на работа, то ми се внуши с по-голяма сила от всякога: „Иди и го възвести на света.“ Впечатлението беше тъй внезапно и дойде с такава сила, че се отпуснах обратно на стола си, казвайки: „Не мога да отида, Господи.“ „Защо не?“ — като че ли дойде в отговор; и тогава изплуваха всичките ми извинения, липсата ми на дарби; но мъката ми стана тъй голяма, че влязох в тържествен завет с Бога: ако Той отвори пътя, аз ще отида и ще изпълня дълга си към света. „Какво разбираш под това да отвори пътя?“ — сякаш ми бе казано. Ами, казах аз, ако получа покана да говоря публично на някое място, ще отида и ще им кажа каквото намирам в Библията относно идването на Господа. Мигом цялото ми бреме изчезна. И се зарадвах, че вероятно няма да бъда така призован; защото никога не бях получавал такава покана, изпитанията ми не бяха известни и имах твърде малко очакване да бъда поканен на каквото и да било поле на труд. Около половин час след това, преди да бях напуснал стаята, влезе синът на г-н Guilford от Дрезден, на около шестнадесет мили от моето жилище, и каза, че баща му го е изпратил за мен и желае да отида у дома с него, като предположих, че сигурно иска да ме види по някаква работа. Попитах го какво желае. Той отговори, че на следващия ден в тяхната църква нямало да има проповедник и че баща му желае да дойда и да говоря на хората по въпроса за идването на Господа.

Незабавно се разгневих на себе си, че бях направил завета, който бях направил. Веднага се възпротивих на Господа и реших да не отида. Оставих момчето, без да му дам какъвто и да било отговор, и се оттеглих в голяма мъка в една близка горичка. Там се борих с Господа около час, като се стараех да се освободя от завета, който Му бях дал, но не можех да получа никакво облекчение. В съвестта ми се запечата: „Ще сключиш ли завет с Бога и ще го нарушиш тъй скоро?“ — и крайното греховно естество на подобна постъпка ме поразя. Накрая се покорих и обещах на Господа, че ако ме подкрепи, ще отида, уповавайки на Него да ми даде благодат и способност да изпълня всичко, което би изискал от мен. Върнах се в къщата и намерих момчето все още да чака. То остана до след обяда и аз се върнах с него в Дрезден.“

Така Милър, през лятото на 1833 година, започна публично да представя вестта. През декември 1833 година падането на звездите придаде тържественост на неговата вест.

1840: Изпълнението на пророчеството и Османската империя

През 1840 г. Елън Уайт коментира едно забележително изпълнение на пророчество. Този пасаж често е предмет на оспорване във връзка с Духа на пророчеството, като някои твърдят, че Урия Смит го е вмъкнал в „Великата борба“, но тези доводи са неоснователни. Тя говори за поредицата от пророчески изпълнения, довели до 1840 г., включително падането на звездите и Тъмния ден. Тя пише: „През 1840 година друго забележително изпълнение на пророчество възбуди широк интерес.“

Тя се отнася до библейско пророчество, а не просто до едно човешко предсказание на Джосая Лич.

Две години по-рано Джосая Лич, виден служител, проповядващ второто пришествие, публикува тълкуване на Откровение 9, в което предсказва падането на Османската империя. Според неговите изчисления тази сила трябваше да бъде съкрушена на 11 август 1840 г. В определения момент Турция чрез своите посланици прие закрилата на съюзните сили на Европа и така се постави под контрола на християнските народи. Събитието изпълни предсказанието с пълна точност. Когато това стана известно, множество хора се убедиха в правилността на принципите на пророческо тълкуване, възприети от Милър и неговите съработници, и на адвентното движение бе даден чудесен тласък. Хора с образование и обществено положение се присъединиха към Милър в проповядването и публикуването на неговите възгледи и от 1840 до 1844 г. делото бързо се разпространи.

Урая Смит ни беше казал, че първият ангел от Откровение 14 се е явил през 1798 година, но това е същият ангел като ангела от Откровение 10. В Откровение 10 на Йоан е казано да вземе малката книжка от ръката на ангела и да я изяде, и тя ще стане сладка в устата му. Милеритската вест стана сладка на 11 август 1840 година, след две години на предсказване на разпадането на Османската империя въз основа на принципа ден-година в библейското пророчество. Когато събитието се изпълни точно, вестта, която те бяха прогласявали, стана сладка в устата им.

На 11 август 1840 г. вестта стана сладка в устата им. На Йоан е казано да вземе малката книжка от ръката на ангела, който е слязъл. Ангелът слиза на 11 август 1840 г., и този ангел от Откровение 10 е същият като първия ангел от Откровение 14. Ангелът от Откровение 14 идва през 1798 г. във времето на края, но неговата вест получава сила през 1840 г. Елън Уайт казва, че когато това събитие станало известно, мнозина се убедили в правилността на принципите на пророческото тълкуване, възприети от Милър и неговите съработници. От 30-те години на XX век, започвайки през 1919 г., но особено през 30-те години, адвентизмът е отхвърлил правилата на пророческото тълкуване, възприети от Милър и неговите съработници — тези правила, представляващи метода на доказателствените текстове при изучаването на Библията.

Картата от 1843 г. и времето на забавянето

Следващият ориентир в историята е картата от 1843 г., изготвена през май 1842 г. Елън Уайт казва: „Видях, че картата от 1843 г. беше направлявана от ръката на Господа и че не трябва да бъде променяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше да бъдат, и че ръката Му беше над тях и скри грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не беше отстранена.“ Тази карта е пророчески ориентир, изготвен през май 1842 г. През юни 1842 г. протестантските църкви започват да затварят вратите си и пристига вторият ангел.

От „Свидетелства“, том първи, стр. 21: „През юни 1842 г. г-н Милър изнесе своя втори цикъл от лекции в църквата на улица Каско в Портланд, щата Мейн. С малко изключения, различните деноминации затвориха вратите на своите църкви за г-н Милър.“ Елън Уайт ни уведомява, че като християни адвентисти от седмия ден трябва да се научим да разсъждаваме от причина към следствие. Причината, която доведе протестантските църкви да затворят вратите си, бе въвеждането на тази карта. Когато картата бе въведена през май, протестантските църкви решиха, че милеристите са заблудени фанатици.

Следва първото разочарование. От „Великата борба“, стр. 393:

„Още през 1842 г. указанието, дадено в това пророчество, да се запише видението и да се изложи ясно върху плочи, за да може всеки, който го чете, да тича, бе внушило на Чарлз Фич изготвянето на пророческа схема, за да онагледя виденията на Даниил и Откровение.“ Чарлз Фич, който почина малко преди Голямото разочарование на 22 октомври 1844 г., бе употребен от Господа в тази история. Той изготви схемата, която бе публикувана през май 1842 г.

Публикуването на тази схема бе смятано за изпълнение на заповедта на Авакум. Никой обаче не забеляза едно привидно забавяне в осъществяването на видението. В същото пророчество е представено време на забавяне. След разочарованието този текст от Писанието се яви многозначителен: „Защото видението е още за определеното време; но към края ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще се сбъдне, няма да се забави. А праведният ще живее чрез вяра.“

Времето на забавянето е първото разочарование, което настъпва на 22 март 1844 г. Милеритите предсказваха края на света през 1843 г., като използваха библейското изчисляване на времето. Когато Господ не беше дошъл дотогава, първото разочарование настъпи на 22 март 1844 г. Това е времето на забавянето.

Това е времето на забавянето в притчата за десетте девици, в Авакум 2 и в Даниил 12. Даниил 12:11 казва: „И от времето, когато бъде премахната всекидневната жертва...“ Пионерите разбираха, че езичеството е било покорено през 508 г., когато Хлодвиг побеждава вестготите. От времето, когато езичеството бъде премахнато и папството бъде установено (тридесет години по-късно, през 538 г.), ще има 1290 дни. Следващият стих казва: „Блажен е онзи, който чака и достигне до хилядата триста тридесет и пет дни.“ 508 плюс 1335 е равно на 1843. „Блажен е онзи, който достигне до 1843.“ 1335 отбелязва времето на забавянето, като казва: „Блажен е онзи, който чака и достигне до 1843.“ Ако поддържате разбирането на пионерите за всекидневната, както прави Елън Уайт, това е ясно.

За по-нататъшно изясняване, Исаия 30:18 казва: „Затова Господ ще чака.“ Тук Господ е младоженецът в притчата за десетте девици и Той се забавя. „И затова младоженецът ще се забави, за да ви окаже благодат, и затова ще бъде възвисен, за да се смили над вас; защото Господ е Бог на съд. Блажени са всички, които Го чакат.“ Това съответства на Даниил 12:12: „Блажен оня, който чака и достигне до 1335.“ Младоженецът се забавя на 22 март 1844 г. Има благословение, свързано с това да достигнеш до първото разочарование и след това да чакаш. Когато стигнеш дотук, трябва да чакаш. Какво чакаш? Авакум 2:3 казва: „Защото видението е още за определеното време; но в края ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го.“ Благословието да достигнеш до 1335 е благословието да достигнеш до тази история, където Господ ще осъществи Среднощния вик.

Не на всеки ще бъде позволено да участва в Среднощния вик. Някои хора вървяха заедно с милеритите не поради собствената си лична опитност с Исус Христос или лично изучаване на Божието Слово, а от страх. Преди да настъпи Среднощният вик, Господ отделя тези братя от движението. Първото разочарование е част от процеса на подготовка за Среднощния вик. Според Елън Уайт, ако не разбирате това, падаме от пътеката към нечестивия свят долу.

Упълномощаването на вестта на втория ангел

От „Ранни писания“, стр. 238: „Към края на вестта на втория ангел видях велика светлина от небето, сияеща върху Божия народ. Лъчите на тази светлина ми се сториха ярки като слънцето и чух гласове на ангели, които викаха: „Ето, младоженецът иде.““ Това беше Среднощният вик, който трябваше да даде сила на вестта на втория ангел. Пионерите разбираха, че вестта на първия ангел е дошла през 1798 г., но е била овластена със срина на Османската империя през 1840 г. Всички вести идват в определен момент от времето и след това биват овластявани. Вестта на втория ангел идва на 22 март 1844 г., когато протестантските църкви затвориха вратите си пред милеристката вест. Среднощният вик овластява вестта на втория ангел. Вестта на третия ангел идва на 22 октомври 1844 г. и е

овластена, когато към нея се присъединява силният ангел от Откровение 18. Всяка вест идва в историята и след това бива овластявана. Това е важно да се разбере.

Среднощният вик придаде сила на вестта на втория ангел. Ангели бяха изпратени от небето, за да събудят обезсърчените светии и да ги приготвят за великото дело, което стоеше пред тях. Най-даровитите мъже не бяха първите, които приеха тази вест. Уилям Милър не беше първият, който я прие; напротив, той беше последният, който я прие. Той беше най-надарен в разбирането на вестта, докато Самуил Сноу беше първият. Онези, които по-рано бяха водили в делото, бяха последните, които приеха вестта и помогнаха да се усили викът. Исторически погледнато, последният човек, който прие вестта на Среднощния вик, беше Уилям Милър.

От „Великата борба“, стр. 376:

По време на утвърждаването на Среднощния вик около 50 000 души напуснаха църквите. Тъй като делото на Милър имаше склонност да изгражда църквите, първоначално то бе приемано благосклонно; но когато служителите и религиозните водачи се обявиха против учението за Пришествието и пожелаха да потиснат всяко раздвижване по този въпрос, те му се противопоставиха от амвона и отказаха на своите членове привилегиите да посещават проповеди за Второто пришествие или дори да говорят за надеждата си на общите събрания.

Ръководителите в Адвентната църква днес, които забраняват поучаването на тази вест в църквата и дори в частни домове, са предобразени тук в милеристкото движение.

„Вярващите се оказаха в голямо изпитание и недоумение. Те обичаха своите църкви и неохотно се отделяха от тях, но когато виждаха свидетелството на Божието Слово потискано и правото им да изследват пророчествата отричано, чувстваха, че верността към Бога им забранява да се покорят. Онези, които се стремяха да заглушат свидетелството на Божието Слово, не можеха да бъдат считани за съставляващи Христовата църква. Затова те се чувстваха оправдани да се отделят от предишната си принадлежност. През лятото на 1844 година около 50 000 се оттеглиха от църквите.“

Разбирането на Милър и истинският среднощен вик

От книгата на старейшина Дамстеерт, Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission, става ясно, че Милър е вярвал, че прогласяването на Данаил 8:14 и на първия ангел от Откровение 14 е Среднощният вик — „Ето, младоженецът иде.“ Той е вярвал, че тази вест посочва Второто пришествие на Христос. Милър е смятал, че цялата история представлява Среднощния вик, но Елън Уайт заявява, че Среднощният вик е бил изпълнен в определен момент. Самюъл Сноу озаглавява своето изложение „Истинският среднощен вик“, за да го разграничи от милеристкото учение, че Среднощният вик е общата вест.

Най-духовните приеха вестта първи, а онези, които по-рано бяха водили делото, бяха последните, които я приеха и помогнаха да се усили викът. Уилям Милър, който бе водил делото от 1833 година нататък, се затрудни с вестта на Среднощния вик, когато тя дойде

през август 1844 година. Той не беше уверен относно отделянето от църквите и в продължение на много години беше поучавал друго разбиране за Среднощния вик.

Уилям Милър пише:

„Никога не бях бил напълно уверен относно някой определен ден за явяването на Господа, вярвайки, че никой човек не може да знае деня и часа. Във всичките ми публикувани лекции това може да се види на заглавната страница — около 1843 година. Във всичките си устни лекции неизменно казвах на слушателите си, че периодите ще завършат през 1843 година, ако няма грешка в изчислението ми, но че не можех да кажа, че крайт не би могъл да настъпи дори и преди това време, и че те трябва постоянно да бъдат подготвени. През 1842 година някои от братята проповядваха с голяма категоричност точната година и ме порицаваха, задето прибавях едно „ако“.“

През май 1842 г. беше публикувана схемата от 1843 г., и братята казаха на Милър да премахне „ако“ от своето представяне.

Милър продължи: „И общественият печат бе разпространил, че съм определил точен ден, двадесет и трети април, за пришествието на Господа. Ето защо, през декември същата година, тъй като не можех да видя никаква грешка в изчислението си, публикувах убеждението си, че някъде между 21 март 1843 г. и 21 март 1844 г. Господ ще дойде.“ Милър вече бе стигнал до заключението за десетия ден на седмия месец и много преди Самюъл Сноу да използва това заключение, за да прогласи Среднощния вик, Милър бе писал за него. Милър беше онзи, когото Господ използва, за да съчетае логиката, която Самюъл Сноу употреби, за да посочи 22 октомври 1844 г.

Милър пише: „През 1843 година най-ярошни порицания бяха стоварени върху мен и върху онези, които бяха свързани с мен, от страна на печата и някои амвони. Нашите подбуди бяха нападани, нашите принципи — представяни лъжливо, нашите характери — оклеветавани.“ Времето минаваше и 21 март 1844 г. отмина, без Господ да се яви. Разочарованието беше голямо и мнозина вече не ходеха с тях. Преди това време, от 1840 г., се е изчислявало, че милеритите са били 200 000, но към този момент бяха останали само 50 000.

Милър продължи: „Преди това, през есента на 1843 г., някои от моите братя започнаха да наричат църквите Вавилон и да настояват, че е дълг на адвентистите да излязат от тях. От това бях дълбоко наскърбен. Влиянието не само беше много лошо, но аз го считах и за изопачаване на Божието Слово, за превратно тълкуване на Писанията.“ Милър се затрудняваше с вестта на втория ангел, което още повече му затрудняваше да приеме истинската вест на Среднощния вик. Тази практика се разпространи и църквите се затвориха за тях, пораждайки враждебност и отделяйки повечето адвентисти от съответните им църкви.

След като обявеното от него време отмина, Милър призна своето разочарование относно точния период, но запази вярата си. Той продължи трудовете си на Запад през лятото на 1844 г. до движението на Седмия месец. Той нямаше никакво участие в това движение,

освен едно писмо, написано осемнадесет месеца по-рано, относно обредните постановления на Мойсеевия закон, сочещи към този месец. Той не очакваше, че тези теми ще бъдат използвани по такъв начин или че вярата в такива доказателства ще стане изпит за спасение. Той нямаше никакво общение с движението до две или три седмици преди 22 октомври 1844 г. В писмо до Хаймс от 6 октомври 1844 г. Милър пише: „Виждам слава в седмия месец, каквато никога преди не съм виждал... Сега, благословено да бъде името Господне, виждам красота, хармония, съгласие в Писанията, за които отдавна съм се молил, но не видях до днес. Благодаря на Господа, о, душо моя. Брат Сноу, брат Сторс и други, да бъдат благословени за това, че станаха оръдия за отварянето на очите ми. Почти съм у дома. Слава, слава, слава, слава.“

След това Милър преосмисли „Среднощния вик“, наричайки го фанатизъм. Дамстегт отбелязва, че Сноу е получил основната схема на вестта за Среднощния вик от по-ранния труд на Милър.

Изчисленията на Сноу, публикувани през март 1844 г., привлякоха малко внимание до лагерното събрание в Ексетър, 12–17 август 1844 г. Там неговата точна дата за завръщането на Христос раздвижи мнозина милерити, довеждайки тяхното мисионско усилие до неговия връх. Техният отклик стана известен като Движението на седмия месец. Макар водачите на милеритите първоначално да бяха скептични, няколко седмици преди очакваното събитие те се присъединиха към движението и допуснаха възгледите на Сноу да бъдат отпечатани и подкрепени.

Среднощният вик и неговите последици

Първото видение на Елън Уайт показва Божия народ по пътя към небето, със светлина зад тях, наречена Среднощният вик. Вестта, която Самуил Сноу представи, трябва да бъде разбрана. През май 1842 г. бяха отпечатани 300 таблици за 300 проповедници. До 22 март 1844 г., след първото разочарование, таблицата беше оставена настрана и мнозина напуснаха движението. Онези, които останаха, трябваше да чакат. На лагерното събрание в Ексетър Сноу показа, че Господ ще дойде на 22 октомври 1844 г., Деня на умилиственето. Това ги подтикна да прогласят вестта.

Джоузеф Бейтс разказва, че след лагерното събрание в Ексетър, докато минавал през вагоните на влака, чул гласове да повтарят: „Ето, младоженецът иде!“ Това движение обхванало Съединените щати за два месеца и довело до Голямото разочарование на 22 октомври 1844 г.

Дамстигт коментира конференцията на адвентистите в Лоу Хамптън, 28–29 декември 1844 г., в която участват Хаймс и Милър. Хаймс настояваше за утешаване на светиите, събуждане на християнския свят и прогласяване на спасение на грешниците. Няколко седмици по-късно адвентният печатен орган възобнови дейността си и Хаймс заяви, че вратата на спасението е отворена. Милър постепенно се отказа от крайното схващане за затворената врата и се върна към първоначалния си възглед за Среднощния вик. През същия този месец Елън Уайт имаше първото си видение, в което ѝ бе показано, че онези, които

отхвърлят Среднощния вик, падат от пътя. Това видение беше за Уилям Милър не по-малко, отколкото за когото и да било друго.

Последното изпитание и наследството на Уилям Милър

От „Ранни писания“, стр. 257:

Тогава вниманието ми бе насочено към Уилям Милър. Той изглеждаше смутен и беше прегърбен от безпокойство и скръб за своя народ. Групата, която през 1844 г. беше обединена и изпълнена с любов, губеше любовта си, противопоставяше се един на друг и изпадаше в студено, отстъпническо състояние. Докато съзерцаваше това, скръбта изтощаваше силите му. Видях водещи мъже да го наблюдават, предимно Джошуа Хаймс, и да се боят да не би да приеме вестта на третия ангел.

Вестта на третия ангел в този контекст е съботата. Когато Милър се насочваше към светлината от небето, тези мъже крояха планове да отклонят ума му. Човешкото влияние го държеше в тъмнина и запазваше неговото влияние сред онези, които се противопоставяха на истината. Накрая Милър издигна гласа си против светлината от небето — съботата. Той не успя да приеме вестта, която би обяснила неговото разочарование и би хвърлила светлина и слава върху миналото. Той се опря на човешка мъдрост вместо на Божествена. Съкрушен от труд и възраст, той не носеше такава отговорност, каквато носеха онези, които го възпираха от истината. Грехът лежи върху тях. Ако Милър беше могъл да види светлината на третия ангел, много неща щяха да му бъдат обяснени. Но братята му изповядваха към него тъй дълбока любов, че той мислеше, че никога не би могъл да се откъсне от тях. Бог допусна той да падне под властта на смъртта и го скри в гроба от онези, които го отвличаха от истината. Мойсей съгреши преди да влезе в Обетованата земя; така и Милър съгреши, когато скоро предстоеше да влезе в небесния Ханаан. Други го подведоха да стори това; други трябва да дадат отчет за това. Но ангелите пазят скъпоценния прах на този Божий служител и той ще излезе при звука на последната тръба.

Заклучение: Поуки за днес

В заключение, Уилям Милър е прообраз на адвентистите от седмия ден в края на света. Първото видение на Елън Уайт е повече за нашето време, отколкото за нейното собствено. В края на света адвентистите от седмия ден ще отхвърлят светлината на Среднощния вик. Светлината на Среднощния вик може да бъде разбрана само чрез разбирането на тази история. Първото разочарование очисти милеритското движение от онези, които бяха там по погрешни подбуди, и подготви народа за изпитанието, което щеше да ги въведе в Пресвятото място. Онези, които стигат до първото разочарование, са благословени само ако изчакат до 22 октомври 1844 г. Това време е определено от Бога, за да произведе народ, който Той ще събере в Пресвятото място. Да се отхвърли Среднощният вик и да се падне от пътя означава да се отхвърли цялата тази история.

Уилям Милър допусна три грешки, а ние винаги биваме изпитвани чрез три изпитания. Първата му грешка бе, че отхвърли Среднощния вик през декември 1844 г. Втората бе, че

послуша човеци вместо Бога, което го доведе до третата му грешка: отхвърлянето на съботата. В края на света адвентистите от седмия ден ще отхвърлят историята на Среднощния вик и призова да се върнат в древните пътеки, защото слушат своите водачи. Така те се подготвят за белега на звяра, като повтарят Милъровия тристепенен процес на изпитване, който започва с отношението им към вестта и историята на Среднощния вик.

Има само две пророчества, които се занимават с историята от първото разочарование до второто разочарование: 2300-те дни („Ако се бави видението, чакай го“) и 2520. Да се отхвърли 2520 означава да се отхвърли Среднощният вик. Да се отхвърли Среднощният вик означава да се падне от пътеката долу в нечестивия свят.

Ще разгледаме това по-нататък в следващата презентация.